

3. Perool
16, 12, 55

Vreemd

DIT was een vreemde dag.

Eerst liep ik wat te suffen op een der achtergrachten. Een veile vrouw verliet juist haar zondig pand en haalde mij, kittig stappend, in. Tijdens het passeren, wierp zij mij, in verband met haar beklagenswaardig metier, een dracht lonkende blikken en een serie, door de motregen ontkrachte beloften toe. Aldus doende, gleed zij onverhoeds van het wat natte stoepje en kwam, vlak voor mijn voeten, te vallen. Voor een alreeds gevallen vrouw viel zij bijzonder uitvoerig — eerst gewoon, op haar knie en vervolgens nog wat verder, waardoor het gelek of zij pogingen deed, op haar hoofd te gaan staan.

Tijdens het lonken en fluisteren had ik mij in het kuis, afzijdig zwijgen gehuld, dat de burger in zulke nood-situaties past. Het getuimel voor mijn voeten veranderde haar echter van een afkeurenswaardige loszinnige, in een hulpbehoevende dame, die op het medeleven van dezelfde burger aanspraak maken mocht. Ik begon dus aan haar te tillen en vroeg:

„Hebt u zich bezeerd?”

„Och, dat schikt wel”, zei ze. „Alleen mijn nylons kan ik wel aan de kat geven.”

Ze tilde haar rok wat op.

„Misschien kunnen ze nog gerepareerd worden”, hoopte ik.

„Wie weet”, sprak ze. „Nou, dag meener en welbedankt.”

Ik nam mijn hoed af en zij spoedde zich verder, als een meisje dat de blik in haar rug vreest.

Langzaam door wandelend, geraakte ik in de Leidsestraat en daar ik die wilde oversteken, moest ik geruime tijd op de stoep postvatten. Aan de overkant liep een jongeman. Toen hij mij gevaar werd bleef hij opeens stilstaan en keek mij aan, of ik een spook was, dat een snipperdag in burger doorbracht. Zijn blik duurde lang; ook tijdens het oversteken bleef hij mij beoeren. Ik vergat hem tot ik thuis kwam, waar een heer zat te wachten, die mij een geïnspireerd gedicht wilde laten schrijven, over een soort maizena, die hij op de markt bracht.

„Ik geloof niet dat het onderwerp me echt zou kunnen bezielen”, zei ik. Toen ging de telefoon.

„Liep u niet net in de Leidsestraat?” vroeg een mannestem.

„Ja”, zei ik.

„Ik ben de jongen die u zo aankeek”, klonk het.

„O”, zei ik.

„Ik wou toch eens weten of u het was”, vervolgde hij, „want ziet u, ik had net geld gevonden, begrijpt u.”

Hij zweeg weer. De maizena-man zat er bij, of hij met de lift naar de veertiende verdieping moest.

„Op straat?” vroeg ik. „Geld van mij?”

„Nee, niet van u”, antwoordde de stem. „maar ik vond het. Op straat. En nou ben ik een vent om het te houden. Geld, dat ik op straat vind. Dat hou ik. Zo'n vent ben ik.”

„O”, zei ik.

„Tenminste dat dacht ik”, hernam hij. „Maar toen zag ik u, hé. In de Leidsestraat. En toen dacht ik opeens, ik breng het toch terug. Het geld. Want weet u wat ik dacht, misschien is het van een kind, dat geld. En dan veroorzaakt je leed. Kinderleed. Toen dacht ik, ik breng het naar de politie.”

„Dat is mooi van u”, zei ik.

Iets warms, van binnen uit, valt me dan zo zelden in.

„Ja, maar dat gekke is, dat ik dan toch niet zo hard ben”, sprak de stem, „zo hard als ik dacht, bedoel ik.”

„Nee”, zei ik.

De haak werd opgehangen.

„U hoeft zich helemaal geen geweld aan te doen, want het is prima maizena”, sprak de man.

Dit was een vreemde dag...

KRONKEL

Het Perool
22, 12, 55

Nog vreemder

OMSTREEKS deze tijd is het jaar net een ten dode opgeschreven ziekbed, dat toch maar niet aflopen wil.

In de landerige wachtkamerstemming die daarbij past, zit ik in een be-misle-toet pluche-café en zie een korte, gedrongen man in een donker kostuum naar de leestafel lopen. Hij heeft de stugge kop van een door vele, strenge principes gedragen persoonlijkheid en grijpt, bij de leestafel aangekomen, onmiddellijk naar het laatste nummer van „Trouw”.

„Ja”, zeg ik tegen mezelf. Ik had hem op „Trouw” geschat, want hij heeft de habitus voor dat blad. Er zijn mensen met „Libelle”-hoofden of „Elsevier”-buiken. Hij heeft een „Trouw”-profiel. Tevreden, omdat mijn waarneming zo mooi klopte, kijk ik hem na. Met de krant onder de arm wandelt de man door het café. In de hoek bij het raam gekomen, spreidt hij „Trouw” uit op een stoel, die hij vervolgens beklimt om een aan de zoldering hangend kerst-versiersel wat beter vast te maken.

Hij is helemaal geen lezer. Hij is gewoon de gerant, die geen vuile voeten op zijn pluche wil hebben.

Een gerant met een habitus, maar welke habitus, durf ik, na mijn ehech, niet meer te schatten.

Liever sta ik op en reken af.

Thuis gekomen, krijgt het vertrouwen in mijn eigen waarnemingsvermogen een tweede klap. Er is namelijk een brief bij de post, die terugvoert naar een stukje dat ik onlangs, onder het hoofdje „Vreemd” in deze hoek schreef. Over een jongeman. U weet het niet meer, maar ik wel.

De jongeman stond in de Leidsestraat en keek mij, toen ik passeerde, geruime tijd na, of ik een spookverschijning was. Even later belde hij mij thuis op en sprak een hoeveelheid zwakzinnige tekst uit die ik, natuurgetrouw in het stukje weeraaf.

„Vlak voor ik u zag na u geld gevonden”, zei hij onder andere. „Dat geld wilde ik houden. Want zo ben ik. Ik hou geld dat ik vind. Maar toen ik u zag dacht ik: Misschien is het wel van een kind. En toen heb ik het naar de politie gebracht. Gek hè? Ik ben dus toch niet zo hard. Zo hard als ik dacht.”

De brief luidde:

„Uiteindelijk heb ik ze dan toch gekregen, die twee knaken. Ik had in de Leidsestraat vriend Kees wat lopen voeren en hij had het gelaten ondergaan. Maar hij is een jongen die vroeg of laat terugmept, bijvoorbeeld deze keer. „Daar staat Kronkel”, zei hij, „Vraag maar eens of hij een stukje over je schrijft, want Dagboelancier doet het niet meer, die heeft je door, smerige intrigant.” Ik antwoordde: „Wedden dat hij het doet?” Ofschoon ik zelden of nooit wed, ligt het woord als een gewoonte uitdaging in mijn mond bestorven. „O.K. — twee knaken”. Uit prettige kon ik niet meer terug en zat in de boot. Ik schoof mijn pet achter op het hoofd en slenterde naderbij. Meesterlijk improviserend, acteerde ik een eenvoudig psychopaatje. Ik won iets gekks doen of zeggen, maar een blik van Uw oog ontnam mij de moed. Pas een half uur later dorst ik heel „laf om een hoekkie” met de telefoon verder te rommelen. De eerste de beste wartaal die me te binnen schoot flapte ik er uit. Het leek wel wat, vond U ook niet? Toen U het prompt in de krant schreef heeft Kees betaald, zo uit het loonzakje, het ziekenbonnetje viel op de grond. Hierbij de helft van de winst. Het kostte mijn vriend wel pijn, maar dan rookt hij maar een weekje shag. Want in die dingen ben ik hard, ik bedoel, harder dan ik dacht.”

De knaak zat er inderdaad bij. En 't was niet eens een valse....

KRONKEL